

A SIKERHEZ VEZETŐ ÚT ALÁZATTAL VAN KIKÖVEZVE

Baudentisztl Ferenc

A nyergesújfalui bécsi lépcső ugyan nem veheti fel a versenyt a római spanyol lépcsővel, de nem is ilyen céllal készült, hanem egy osztrák megrendelő kérésére házának egyik elemeként szolgálja a család életét. A gyártó számára a személyre szabott tervezés, az egyediség, az elérhető elegancia, a megbízhatóság és persze a magas minőség természetesen minden esetben kiemelten fontos – ennek köszönhetően a vállalkozás ismertsége és elismertsége folyamatosan növekszik. Ismerkedjünk meg a Pálfalvi Bútor Design Kft. (www.palfalvibutor.hu) ügyvezetőjével – az élettörténetével és a filozófiájával.

Ahogy Pálfalvi Péter, úgy a vállalkozás története is éppen harmincéves. 1986-ban az édesapa döntött úgy, hogy búcsút int a gyári munkarendnek és ezzel a mechanikai műszerész szakmának, s vállalkozóként a saját kezébe helyezi a sorsát. Hobbiszinten a fával addig is foglalkozott, ám onnantól kezdve ez már a megélhetést szolgálta. Műhelyében eleinte csakis faesztergálással foglalkozott, zömében helyi asztalos vállalkozók számmegrendeléseinek eleget téve. Közben autodidakta módon elsajátította az asztalosszakmát, melyet később hivatalosan is a magáénak mondhatott. Bátorítást szóban és a már általa nem használt gépek átadásával az ugyancsak Nyergesújfalun dolgozó Mihályi Károlytól kapott. A Mihályi Műhely Kft. tulajdonosával folytatott barátság szakmai értelemben is segítséget jelentett, s hozzájárult ahhoz, hogy Pálfalvi János az asztalosipari piacon új szereplőként megjelenve érvényesülhessen és nevet szerezhessen. Ehhez persze kellett

a szorgalma, a kitartása, s persze munkájának minősége, amely a sikeres vállalkozók sorába emelte. No meg kellett az a sok-sok lemondás, ami miatt a fia gyerekkorában csak alig-alig látta az édesapját.

– Valamilyen szinten talán ez is szerepet játszhatott abban, hogy gyerekként kategorikusan elutasítottam az asztalosságot – fogalmaz Pálfalvi Péter, aki azért édesapja kérésének eleget téve gyakorta megfordult a műhelyben és segített, amiben csak tudott. – Így legalább találkozhattam az édesapámmal – teszi hozzá mosolyogva, ám a 14 éves kora körül kapott érdekesebb feladatok sem tántorították el a kitűzött céljától. – A helyi Irinyi János Gimnáziumban tanultam tovább, mert a Rendőrtiszti Főiskolára készültem és a testőri pályára. Ebben az időszakban mindent ennek rendeltem alá, ezért is szereztem németnyelv-vizsgát és ezért tanultam harcművészetet. Aztán mégsem vettem fel a főiskolára – és ez bennem 18 évesen olyan törést okozott, hogy ezzel többet nem is próbálkoztam. A továbbtanulásnál

második helyen megjelölt Testnevelési Főiskolával viszont igen, ám alig fél év kellett ahhoz, hogy rájöjjenek arra: élsportolói múlt nélkül sportmenedzserként sokra nem vihetem. Abbahagytam a főiskolát, amit addig levelezőn végeztem, így folyamatosan volt időm édesapámnak segíteni, s bevallom, egyre inkább tetszettek a feladatok, szép lassan

Pálfalvi Péter

magával ragadott az asztalosság. Ami persze a családban hatalmas örömet okozott.

Laminált bútorokkal kezdett, azokat rakta össze, feladat volt az élzárás, magtanult gyalulni, dolgozott szalag- és körfűrészsel – s közben édesapjától folyamatosan megtanulta az asztalosság minden fortélyát. – A mai napig nagyon büszke vagyok arra, hogy a szakmában messze a legtöbbet tőle tanultam, amit ezúton is köszönök neki. Az így megszerzett alaptudásra aztán már bátran lehetett építeni a fejlődéssel együtt járó technikai és technológiai újdonságokkal összefüggő ismereteket. De, hogy mielőbb papírt is szerezzek az asztalos tudományomról, az OKTÁV Továbbképző Központ budapesti szaktanfolyamára jártam. S közben 20 évesen tűzoltónak is felszereltem...

Férfias elegancia

Az újságíró döbbsétek tekintetét látva elmesélte, hogy a családi vállalkozásba annak idején néhanap tűzoltók is besegítettek, akiktől olyan történeteket hallott, amely felkeltette az érdeklődését. S mivel úgy gondolta, hogy a tűzoltói tevékenység nem áll távol a rendőrtisztától, felvállalta ezt a szolgáltatást. A C

vállalkozást, melyet időközben át is vett az édesapjától. – Húszéves korom óta célirányosan tevékenykedek, azért dolgozom, hogy minél gyorsabban előre jussak. A céloom egy jól működő, megfelelő referenciákkal rendelkező vállalkozás, melynek híre szakmai szinten mindig jó visszhangra találjon, s amely

szabott tervezés során nagy súlyt helyezünk az élhető eleganciára, hogy az a bizonyos használati tárgy ne csupán szép legyen, hanem funkcióját tekintve is megfeleljen a megrendelők igényeinek. S ami ugyancsak nem elhanyagolható: az egyediséghez a prémium termékek is hozzátartoznak!

A Pálfalvi Bútor Design Kft. jelenleg két munkatárssal és két tanuló foglalkoztatásával működik. A diákok az esztergomi Kolping Katolikus Szakképző Iskola asztalos tanulóinak közül kerülnek ki, ahol Pálfalvi János szakoktatóként tart foglalkozásokat, s közben azért be-besegít a vállalkozásba, melynek sikere büszkeséggel tölti el. – Az édesapám nem olyan ember, aki mindennap megsüvegel, nem könnyen mutatja ki az érzéseit, de az így is érezhető, hogy nagy örömmel tölti el, ahogy a kft. sorsa alakul. A mai napig emlékszem arra, hogy az első dicséretet akkor kaptam tőle, amikor egy magassfényű, fekete-fehér színekből álló gardrób és konyha tervezésére és szerelésére vonatkozó projektet

Stilizált természet

kategóriás teherautós jogosítvány megszerzése után a megkülönböztető járművek vezetésére szóló vizsgát is letette – s már be is állhatott a helyi tűzoltóság kötelékébe. – Immáron tíz éve szolgálom az egységet, s bár nem egyszerű a kettős feladatot kivitelezni, hiszen a tűzoltói munka három naponta 24 órás szolgáltatást jelent, ha az ember mindkét tevékenységet nagyon szereti, akkor ez nem okozhat problémát.

A történetben a következő jelentős dátum 2010. Életének fordulópontja ez egyrészt olyan értelemben, hogy az idő tájt ismerte meg a későbbi feleségét, aki két évvel ezelőtt életet adott kislányának, Dominikának. Ám a vállalkozást tekintve is sorsdöntő volt a hat évvel ezelőtti esztendő: egy tehermentes kft. megvásárlásával komolyabb szintre emelte a

megteremtse a család anyagi biztonságát.

Ezen cél érdekében Péter 2014-ben a Stílusház Kreatív Művészeti Magániskolában lakberendező és bútortervező végzettséget szerzett. – Életem egyik legjobb döntése volt – teszi hozzá. – Az már külön szerencsém, hogy az iskola tulajdonosa, Láng Beatrix volt az osztályfőnököm. Úgy gondolom, hogy az ott megszerzett témérdek ismeretanyaggal valóban több lettem, s többet is tudok nyújtani a megrendelőknek. A tervezéseknél már nem csupán a bútorkoncentrálok, gondolatban már a kiegészítőkkal együtt teljesen berendezett helyiség képe jelenik meg előttem, amit aztán fotorealistikus módon elkészített látványtervek alapján meg is tudok mutatni a megrendelőnek. A személyre

Legénylakás személyre szabva

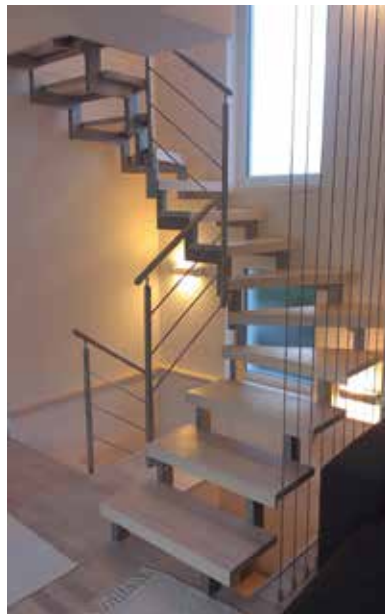
Tatai családi ház fiatalosan

egyedül végigvittem. Szép munka! – ezt mondta, s tudtam, hogy ez tőle hatalmas elismerés.

Arra a felvetésre, hogy ha az édesapa három évtizede nem dönt a váltás mellett, s nem lesz beosztott munkatársból asztalos vállalkozó, valószínűleg a fia sem talál rá erre az útra. – Ebben biztos vagyok, de szerencsére így alakult az életünk. Az nem is kérdéses, hogy a vállalkozás sikerességét illetően édesapámnak köszönhetem a legtöbbet. Sokat köszönhetek a munkatársaimnak, akik nálam tapasztaltabbak és remek meglátásaik vannak. Kiemelném még a helyi asztalos társadalmat, mert mi egymásban nem a konkurenciát látjuk, hanem, ha az élet úgy hozza, segítjük egymás munkáját. Higgyék el, ez is sokat jelent. Aztán persze köszönöm a feleségemnek, aki könyvelőként is segíti a vállalkozásunkat. S még egy nevet említenék: a 2013-ban az Év lakberendezőjének választott Andruk Mariannával sokat dolgozunk együtt, vele egy ritmusra jár az agyunk.

A beszélgetés vége felé néhány

szóban kitérünk a jövőre, a cég előtt álló következő öt esztendő terveire. Mint megtudom, a Nyergesújfalu-ban épülő Ipari Park felparcellá-

Bécsi lépcső

zása kapcsán bejelentkeztek egy telekre, ahol szeretnének felépíteni egy korszerű, a jelenleginél nagyjából kétszer nagyobb, mintegy 800 négyzetméteres üzemcsarnokot. – S bár az édesapám által beszerzett gépek mind a mai napig meg-

bízhatóan működnek, bizonyos fejlesztések elkerülhetetlenek. A géppark fiatalításán túl szeretnék fejleszteni is, a hajlított frontok és bútorok gyártását célul kitűzve már jó ideje szemezek egy membrános vákuumpréssel. Fontos a fejlesztés, de nem csupán az ingatlanok vagy a berendezések szintjén, hanem a tudást illetően is, ezért aztán folyamatosan figyelemmel kísérem a legújabb trendeket, stílusirányzatokat, hogy miként lehet új piacokat teremteni. Ha sikerül a bővítés, akkor minden bizonnyal még két végzett asztalosra szükségünk lesz. E tekintetben nem vagyok nyugodt, nem vagyok ugyanis biztos abban, hogy lesz megfelelő szakmai utánpótlás. Azt tapasztalom, hogy a mai fiatalokat – kevés kivételtől eltekintve – nem igazán érdekli az asztalosság, és a gondolkodásuk sem célirányos. Nekem ahhoz, hogy sikeres vállalkozó legyek, amit csakis a visszajelzések alapján merek kijelenteni, sok lemondásra volt szükségem és végtelen alázatra! ■